

Capitolul 15

Cuprinsul

Capitolul 15	1
Interogatoriul înaintea sinedriului	1
Primul interogatoriu înaintea lui Pilat	1
Al doilea interogatoriu înaintea lui Pilat	2
Maltratarea în curtea pretoriului.....	3
Răstignirea.....	4
Orele de întuneric	6
Mărturia centurionului roman	7
Femeile care L-au urmat pe Domnul.....	8
Înmormântarea Domnului de către Iosif din Arimateea.....	8

Interogatoriul înaintea sinedriului

Marcu 15.1: Și îndată, dimineața, preoții de seamă, ținând sfat cu bătrânii și cu cărturarii și cu tot sinedriul, L-au legat pe Isus și L-au dus și L-au dat în mâna lui Pilat.

Marcu menționează interogatoriul înaintea sinedriului, dis-de-dimineață, într-o singură frază și, prin urmare, nu atât de detaliat ca Luca în capitolul 22.66-71. Se convenise deja în timpul nopții că Domnul era vinovat de moarte (Marcu 14.64). Această hotărâre este acum confirmată oficial de către sinedriu. Dar, întrucât dreptul de a impune pedeapsa cu moartea le fusese luat iudeilor de către romani (Ioan 18.31), ei trebuie să Îl ducă pe Domnul la Pilat.

Conducerea spirituală a poporului, care trebuia să conducă poporul la Dumnezeu, Îl ia pe Domnul, Îl leagă și Îl duce la Pilat, pentru a-L preda la moarte. Ce tragedie se ascunde în acest eveniment!

În Luca 4.18 se spune că Domnul era trimis să „vestească eliberarea” celor luați captivi de satan și să-i „pună în libertate pe cei zdrobiți”. Acest Eliberator este acum legat de creaturile Sale aflate sub puterea lui satan și predat la moarte. Cu toate acestea, Domnul permite ca acest act umilitor să treacă peste El. El este jertfa de sărbătoare legată cu funii de coarnele altarului (Psalmul 118.27).

Primul interogatoriu înaintea lui Pilat

Marcu 15:2-5: Și Pilat L-a întrebat: „Tu ești Împăratul iudeilor?” Și El, răspunzând, i-a spus: „Tu zici”. Și preoții de seamă Îl acuzau de multe. Și Pilat L-a întrebat din nou, spunând: „Nu răspunzi nimic? Iată câte mărturisesc ei împotriva Ta!” Dar Isus n-a mai răspuns nimic, încât Pilat se mira.

Din [Ioan 18.29-31](#) putem vedea că întrebarea lui Pilat adresată Domnului: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” a fost precedată de un dialog între iudei și Pilat. Domnul răspunde cu cuvintele: „Tu zici” - o expresie ebraică ce reprezintă o afirmație categorică. Domnul răspunde la această întrebare, pentru a da mărturie despre adevăr - ca în capitolul 14.62. La toate celelalte întrebări și acuzații, Domnul nu a răspuns în interogatoriile anterioare și nici aici (versetele 4 și 5). Ne amintim aici de cuvintele din [Psalmul 38.14-16](#), [Psalmul 39.9](#) și [Isaia 53.7](#).

Răspunsul scurt al Domnului de aici face parte din mărturisirea bună la care se referă Pavel în [1 Timotei 6.13](#). Domnul a fost Împăratul iudeilor și nu ascunde acest lucru, deși îi oferă lui Pilat un motiv de acuzație. La fel și noi nu trebuie să ascundem că El este Domnul nostru și să mărturisim acest lucru în mod liber ([Romani 10.9](#)). Căci în [1 Timotei 6.12-14](#), „buna mărturisire” a Domnului este legată direct de mărturisirea noastră.

Versetul 3 consemnează că preoții de seamă Îl acuză pe Domnul de „multe lucruri”. Este voința lor absolută de a-L condamna la moarte pe Domnul. Această voință și ura lor față de Domnul străbate acest pasaj. De asemenea, ei își formulează acuzația prezentată lui Pilat - care este menționată aici doar în termeni generali - în funcție de acest scop. Motivul propriu al acuzației lor era faptul că Domnul S-a făcut Fiul lui Dumnezeu ([Marcu 14.62-64](#)). Dar ei știu că acest motiv nu-l va interesa prea mult pe Pilat. Prin urmare, ei Îl acuză pe Domnul în fața lui Pilat într-un mod care Îl prezintă ca pe un înșelător și un rebel al națiunii și ca pe unul care S-a răzvrătit împotriva Cezarului. Găsim acest lucru descris în [Luca 23.2,5](#). Ei știu că Pilat, ca reprezentant al împăratului roman, trebuie să reacționeze.

Voința lor fermă de a-L omorî pe Domnul este exprimată și în versetele următoare. Aici ei Îl acuză pe Domnul mult, sau vehement. În versetul 8 îi vedem *strigând și cerând* ceva de la Pilat. În versetul 11, preoții de seamă *agită mulțimile* să ceară pe Baraba, iar în versetul 14 *strigă și mai tare* ca Domnul să fie răstignit. Ce trebuie să fi fost pentru Domnul să vadă ura în rândul poporului Său, respingerea lor și această voință necondiționată de a-L ucide! Chiar și Pilat s-a lăsat dus de zelul lor și îi întreabă în repetate rânduri despre voința lor (versetele 9 și 12). El devine un pion în mâinile iudeilor.

Având în vedere această respingere a Domnului din partea iudeilor, Pilat este cu atât mai mirat că Domnul nu răspunde nimic. Cu siguranță că el nu mai experimentase până atunci ca un acuzat să nu spună nimic în apărarea sa.

Al doilea interogatoriu înaintea lui Pilat

Marcu 15.6-15: Iar la sărbătoare le elibera un întemnițat, pe oricare-l cereau ei. Și era unul numit Baraba, legat cu cei răsculați care comiseseră omor în răscoală. Și mulțimea, strigând, a început să-i ceară să le facă așa cum obișnuia pentru ei. Dar Pilat le-a răspuns, zicând: „Vreți să vi-L eliberez pe Împăratul iudeilor?” Pentru că știa că preoții de seamă din invidie Îl dăduseră în mâna lui. Dar preoții de seamă au agitat mulțimea, ca să le elibereze mai bine pe Baraba. Și Pilat, răspunzând, le-a spus din nou: „Ce vreți deci să fac cu Acela pe care Îl numiți Împărat al iudeilor?” Și ei au strigat din nou: „Răstignește-L!” Și Pilat le-a spus: „Dar ce rău a făcut?” Dar ei au strigat și mai tare: „Răstignește-L!” Și Pilat, dorind să facă pe plac mulțimii, le-a eliberat pe Baraba; și, după ce L-a biciuit, L-a dat pe Isus ca să fie răstignit.

Din comparația cu celelalte Evanghelii putem observa că între versetele 5 și 6 a avut loc interogatoriul înaintea lui Irod. Acum, Domnul vine pentru a doua oară înaintea lui Pilat. Acesta și-a dat seama exact că acuzațiile iudeilor nu oferă niciun motiv pentru a-L condamna pe

Domnul la moarte, ci că invidia este cea care îi împinge să-L predea (versetul 10). Dar el nu îndrăznește să Îl achite pe Domnul, așa cum ar fi fost de datoria sa de judecător drept. El caută acum o soluție, prin care să poată ieși cât mai bine din această situație neplăcută. Făcând acest lucru, el își amintește de obiceiul romanilor de a elibera câte un prizonier iudeilor la Paști. De data aceasta, Baraba, un rebel notoriu, criminal și tâlhar, este candidatul la eliberare. Raționamentul său a fost că, dacă iudeii trebuie să aleagă între Baraba și Domnul, cu siguranță Îl vor prefera pe Domnul.

Când iudeii îi amintesc în versetul 8 de obiceiul romanilor, el propune deci să Îl elibereze pe Domnul, pe care aici Îl numește din nou Împăratul iudeilor. Dar Pilat greșește în raționamentul său. Incitată de marii preoți invidioși, întreaga mulțime cere eliberarea lui Baraba. Și ce să se facă cu Domnul? „Răstignește-l!”, strigă poporul. Acum se împlinește în toată profunzimea sa ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Samuel în [1 Samuel 8.7](#) la instituirea împărăției: „Pe Mine M-au lepădat, ca să nu domnesc peste ei”.

Ei se hotărăsc *pentru* „Bar (= Fiul) Aba (= al Tatălui)”, pentru fiul diavolului ([Ioan 8.44](#)) și *împotriva* Fiului desăvârșit al lui Dumnezeu.

Fiecare om de astăzi se confruntă cu această decizie pentru sau împotriva lui Dumnezeu. Petru, călăuzit de Duhul Sfânt, spune despre decizia poporului în [Faptele apostolilor 3.14,15](#): „Dar voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Drept și ați cerut să vi se dăruiască un om ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții”. Cum a disprețuit această mulțime nelegiuită pe „Cel Sfânt” și cum a condamnat judecătorul nedrept Pilat pe „Cel Drept” și pe „Inițiatorul vieții” la moarte, împotriva a ceea ce știa foarte bine!

Pilat era convins de nevinovăția Domnului Isus, după cum reiese din versetele 10 și 14 și mai ales din relatarea din [Luca 23.1-25](#). Dar, pentru a face pe plac mulțimii, el abandonează orice dreptate ([Eclesiastul 3.16](#)). Cu speranța de a potoli oarecum ura însetată de sânge a mulțimii, el dispune ca acuzatul nevinovat să fie biciuit cu cruzime, așa cum Domnul prezisese în [Luca 18.33](#). Apoi Îl predă pentru a fi răstignit.

Maltratarea în curtea pretoriului

Marcu 15.16-21: Și ostașii L-au dus înăuntru, în curtea palatului, care este pretoriu; și ei au adunat toată ceata. Și L-au îmbrăcat în purpură și, împletind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap. Și au început să-L salute: „Salutare, Împărate al iudeilor!” Și Îl băteau peste cap cu o trestie și Îl scuipau și, plecându-și genunchii, I se închinau. Și, după ce și-au bătut joc de El, L-au dezbrăcat de purpură și L-au îmbrăcat cu hainele Lui; și L-au dus afară ca să-L răstignească. Și l-au obligat pe un trecător care venea de la câmp, pe un oarecare Simon, un cirenean, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, să meargă cu ei, ca să-I ducă crucea.

Aceste versete ne arată un alt aspect al *suferințelor* Domnului *din partea oamenilor*. Versetele anterioare au arătat în mod deosebit ce a suferit Domnul *din partea iudeilor*. Aceștia erau caracterizați de ură și invidie. Acum vine în fața noastră ceea ce a suferit Domnul *din partea națiunilor*. Romanii nu aveau o relație specială cu El, dar erau caracterizați de cruzime și lipsă de respect.

După ce Pilat a rostit ultimul cuvânt, soldații Îl iau pe Domnul și Îl duc în curtea pretoriului. Din nou, Domnul Se lasă condus de mâinile păcătoșilor și apoi este maltratată oribil încă o dată. Ei cheamă toată cohorta *în jurul Lui*, așa cum spune [Matei 27.27](#). O cohortă romană era formată

din 600 de soldați. Ce scenă este aceasta! Domnul slavei în mijlocul acestei mari mulțimi violente, care acum își revarsă cu brutalitate asupra Lui toată răutatea inimii omenești.

Tot disprețul, pe care romanii îl aveau față de iudei, îl revarsă acești soldați acum asupra Celui care este Împăratul iudeilor. Ei execută ceea ce le-a arătat guvernatorul lor. Ca niște câini, ei Îl înconjoară pe Domnul ([Psalmul 22.16](#)) și se năpustesc asupra Lui. Îi pun o haină purpurie în batjocură, Îi pun o coroană de spini, Îl bat, Îl scuipează și Îl batjocoresc.

Cât de mult trebuie să fi suferit Domnul din cauza violenței și batjocurii pe care le primea acum din partea națiunilor! Dar El, care într-o zi va sta ca Împărat și Judecător peste toate popoarele, cu un sceptru de fier în mână și în fața căruia se va pleca orice genunchi, a lăsat aici ca toate acestea să treacă peste El - din dragoste pentru noi.

Observăm, în timp ce studiem aceste versete, cum Duhul lui Dumnezeu descrie suferințele Domnului cu mare rețineră. Și facem bine să luăm act de acest lucru. Ne aflăm la „o distanță de aproximativ două mii de coți” ([Iosua 3.4](#)) - și totuși ne dăm seama cât de puțin putem înțelege ce a însemnat toate acestea pentru Domnul. Chiar și imaginația noastră naturală trebuie să intre sub influența Duhului lui Dumnezeu, atunci când descriem suferințele Domnului. Dar vrem să ne lăsăm conduși prin studiul acestor versete să ne preocupăm mai mult cu suferințele Sale; da, să-L privim mai îndeaproape pe Cel „care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine” ([Evrei 12.3](#)).

După ce L-au batjocorit, L-au îmbrăcat cu hainele Lui și L-au dus afară ca să-L răstignească. În repetate rânduri se vorbește în aceste versete că Domnul va fi răstignit (de exemplu, versetele 15,20,24,25). Crucea, această oribilă modalitate romană de a omorî, este ceea ce iudeii doresc pentru Domnul și, fără să vrea, ei asigură împlinirea prezicerilor din Cuvântul lui Dumnezeu ([Deuteronomul 21.23](#); [Galateni 3.13](#)).

Ulterior, ni se spune cum Simon din Cirene este obligat să ducă crucea Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu nu spune nimic despre motivul acestui fapt. Oamenii au dedus că Domnul S-ar fi prăbușit sub cruce și că era prea slăbit pentru a duce crucea. Dar Scriptura nu spune nimic despre aceasta.

Simon din Cirene, un african din Libia ([Faptele apostolilor 2.10](#)), vrea să treacă pe lângă cele întâmpalte. Probabil că nu vrea să aibă nimic de-a face cu această chestiune. Dar el este obligat să ducă crucea Domnului pe Golgota. Putem presupune că acest eveniment a făcut o impresie de durată asupra lui. Posibil ca în [Romani 16.13](#) să fie vorba de fiul său Ruf, pe care Pavel îl numește „cel ales în Domnul”.

Simon era un trecător. Nu putem face din aceasta o aplicație pentru noi? Nu suntem noi uneori așa fel, încât din obișnuință nu mai stăm liniștiți înaintea morții Domnului, ci pur și simplu trecem pe lângă ea? Simon a trebuit să se oprească aici, așa că și noi să ne încurajăm mereu să stăm cu admirație în fața Domnului și a suferințelor Sale.

Răstignirea

Marcu 15.22-32: Și L-au dus la locul numit Golgota, care tradus este „Locul Căpățânii”. Și I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El n-a luat. Și, după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui între ei, aruncând sorți pentru ele, ca să știe ce să ia fiecare. Și era al treilea ceas, și L-au răstignit. Și inscripția acuzației Lui era scrisă deasupra: „Împăratul iudeilor”. Și împreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul la dreapta Lui și unul la stânga Lui. Și s-a împlinit

Scriptura care zice: «Și a fost socotit printre cei fără de lege». Și trecătorii Îl huleau, dând din cap și spunând: „Uă, Cel care dărâmi templul și în trei zile îl zidești; mântuiește-Te pe Tine Însuși și coboară de pe cruce!” La fel și preoții de seamă, bătându-și joc de El între ei, cu cărturarii, spuneau: „Pe alții i-a mântuit; pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” Și cei răstigniți împreună cu El Îl insultau.

Vedem în continuare cum Domnul este adus la Golgota, Locul Căpățânii. Cel care spusese: „Eu am venit ca ele să aibă viață, și să o aibă din belșug” (Ioan 10.10) și „Eu sunt calea și adevărul și viața” (Ioan 14.6), acum se lasă dus pe Golgota, locul morții. Mă întreb dacă soldații avuseseră vreodată un prizonier care să se lase condus cu atâta bunăvoință?

Relatarea de aici a lui Marcu despre evenimente este scurtă și simplă, dar cu un conținut profund. Vedem în evenimentele de pe cruce cum Dumnezeu Se află în spatele tuturor lucrurilor. O profeție după alta se împlinește în mod miraculos.

Mai întâi, Domnului I se oferă o băutură amoroasă de oțet sau vin cu smirnă (Psalmul 69.21). Dar El nu o acceptă. El vrea să îndure deplin conștient suferința și durerile inimaginabile. Această băutură ne amintește de amărăciunea suferințelor, pe care oamenii le-au pricinuit Domnului.

Apoi Îi împart hainele, așa cum era prezis în Psalmul 22.18. Această rușine și batjocură de a atârna pe cruce lipsit de hainele Sale exterioare și de a fi expus privirilor disprețuitoare ale mulțimilor a fost profund resimțită de Domnul, așa cum reiese din Psalmul 22.17b și din Psalmul 69.7,19. El a luat asupra Sa să fie dezbrăcat și să meargă la moarte, pentru ca acum să ne poată îmbrăca pe noi „cu hainele mântuirii” (Isaia 61.10).

Pilat a pus o inscripție acuzatoare deasupra crucii Domnului, identificându-L ca fiind „Împăratul iudeilor”. Această inscripție este menită să justifice moartea Domnului în ochii romanilor și, în același timp, să Îl ridiculizeze pe Domnul și poporul iudeu. Dar este totuși adevărată. Dumnezeu are grijă ca, deși nimeni nu L-a recunoscut pe Domnul, iar iudeii și-au respins Împăratul și L-au răstignit, Domnul să fie mărturisit public ca atare.

El este răstignit între doi răufăcători. Acest lucru împlinește o altă profeție a lui Isaia, căci El a fost socotit printre cei fără de lege (Isaia 53.12). Oamenii Îi acordă acest loc Domnului ca și cum ar exprima faptul că El este cel mai rău dintre toți. Dar chiar și aici Domnul trebuie să ocupe locul din mijloc, pentru că El este întotdeauna centrul. Cât de mare este contrastul, când Îl vedem pe Domnul Isus acum, ca răspuns al lui Dumnezeu la lucrarea împlinită pe cruce, în locul de onoare „la dreapta lui Dumnezeu”.

Un alt grup de oameni iese în evidență în versetul 29, care Îl batjocoresc și Îl disprețuiesc pe Domnul. Am văzut cum L-au tratat deja pe Domnul *poporul iudeu, Pilat și soldații romani*. Acum sunt *trecătorii*. În loc să-și întoarcă ochii îngroziți de ceea ce se întâmplă pe Golgota, ei au numai cuvinte de blasfemie pentru El. Își clatină cu dispreț capul în fața Celui care merge pe cruce într-o dragoste infinită și nu Se salvează pe Sine. Ei reiau - ca și în capitolul 14.58 - cuvintele Domnului, care de fapt spusese în Ioan 2.19 că nu El, ci *ei înșiși* vor dărâma templul trupului Său (Psalmul 56.5). Este exact ceea ce poporul împlinește chiar aici.

Dar asta nu este destul. *Preoții de seamă împreună cu cărturarii* își bat joc și ei. Ei, conducătorii spirituali ai poporului, care trebuiau să cunoască îndeaproape Scripturile cu toate profețiile și referințele la aceste ore, se comportă ca cea mai de jos clasă de oameni: tâlharii și răufăcătorii

(versetul 32b). Cât de mult L-a lovit și acest lucru pe Domnul. În batjocura lor, și ei recurg la ceea ce Domnul a mărturisit în capitolul 14.61,62. Procedând astfel, ei spun fără să vrea un mare adevăr:

„Pe alții i-a mântuit, pe Sine Însuși nu Se poate mântui!” - acesta este adevărul *substituirii*. Alții puteau fi salvați numai dacă El nu era salvat acum. Una exclude pe cealaltă. Nu exista decât această singură cale de a ne salva pe noi, oamenii: Fiul lui Dumnezeu trebuia să devină Om, pentru a muri ca Înlocuitor al nostru.

Robul evreu din [Exodul 21.5b](#) nu a vrut să iasă liber. La fel a făcut și Domnul. El a vrut să se conformeze aceluia „trebuie” divin, care era deasupra vieții Sale ([Ioan 3.14](#); [Luca 24.26](#)). El ar fi putut coborî de pe cruce înainte de cele trei ore de întuneric, dar *El nu a vrut*, pentru că altfel nu s-ar fi împlinit planul dragostei lui Dumnezeu! Dragostea Sa desăvârșită pentru Tatăl Său, ascultarea Sa desăvârșită față de poruncile Tatălui și dragostea Sa desăvârșită pentru noi Îl împiedică să Se mântuiască pe Sine aici. El îi iubește pe ai Săi, care sunt în lume, până la sfârșit sau până la extrem ([Ioan 13.1](#)).

Marii preoți și cărturarii rostesc cuvinte pline de ipocrizie. Ei vor să vadă mai întâi și apoi să creadă. Aceasta este o trăsătură de caracter care îi caracterizează pe oameni în toate timpurile. Deja bogatul din [Luca 16.27-31](#) gândea în acest fel și, de asemenea, ucenicul Toma din [Ioan 20.25,29](#). Și astăzi, de multe ori nu este altfel.

„Și cei răstigniți împreună cu El Îl insultau” - chiar și cei care se aflau în aceeași situație gravă se alătură la ocări, lucru destul de neobișnuit. Aceasta arată încă o dată răutatea omului prin natura sa și cum ura împotriva Domnului îi unește pe oamenii din toate clasele sociale.

Orele de întuneric

Marcu 15.33-38: Și, când a venit ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea. Și, la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eloi, Eloi, lama sabactani?”, care tradus înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Și unii dintre cei care stăteau acolo, când au auzit aceste cuvinte, au spus: „Iată, îl cheamă pe Ilie!” Și unul, alergând și umplând un burete cu oțet, l-a pus într-o trestie și Îi dădea să bea, spunând: „Lăsați, să vedem dacă vine Ilie să-L ia jos!” Și Isus, scoțând un strigăt tare, Și-a dat duhul. Și perdeaua templului s-a rupt în două de sus până jos.

În versetele 33 și 34 avem punctul culminant al suferințelor Domnului. Până în acest moment s-a arătat ce a suferit Domnul *din partea oamenilor*. Acum acțiunea și vorbirea omului încetează și acum încep suferințele Domnului *din partea lui Dumnezeu*. Aici Dumnezeu cel sfânt intră în judecată cu Fiul Său, despre care vorbește întunericul. Un eveniment care reprezintă punctul central în acțiunea lui Dumnezeu cu omul.

Duhul lui Dumnezeu dedică doar două versete acestui eveniment, iar Dumnezeu Îl protejează pe Fiul Său de toate accesele și privirile oamenilor printr-un întuneric absolut. De aici putem vedea că este vorba de un domeniu în care noi, oamenii, nu putem și nu trebuie să pătrundem. Așa cum în Vechiul Testament era interzis să se privească în chivotul legământului, tot așa nici nouă nu ne este permis să privim în aceste ore. Nici pe departe nu ne putem da seama ce s-a petrecut acolo. El, Cel Sfânt „care nu a făcut niciun păcat” ([1 Petru 2.22](#)), care „nu a cunoscut niciun păcat” ([2 Corinteni 5.21](#)) și „în care nu este niciun păcat” ([1 Ioan 3.5](#)), este acum *facut păcat* de Dumnezeu și judecat în consecință. David spusese în [Psalmul 37.25](#): „N-am văzut pe

cel drept părăsit”. Dar acum un Om - și încă Unul desăvârșit de drept - a fost părăsit de Dumnezeu.

Sunt relativ puține pasaje din Scriptură ne oferă referințe directe la ceea ce s-a întâmplat în acele ore (de exemplu, [2 Corinteni 5.21](#); [1 Petru 2.24](#); [Isaia 53.10](#); [Zaharia 13.7](#); [Psalmul 22.1,2](#)). Chiar dacă în termeni pur temporali au fost „doar” trei ore în care Domnul a purtat judecata veșnică a lui Dumnezeu asupra păcatului, Domnul a simțit acest timp ca fiind infinit mai lung și mai profund. Fiecare oră însemna pentru El o eternitate. Putem simți oarecum acest lucru atunci când citim pasaje precum [Psalmul 22.2](#): „Dumnezeul Meu! Strig ziua și nu-Mi răspunzi; și noaptea, și nu am odihnă” sau ne putem gândi, de asemenea, la [Plângerile lui Ieremia 3.6](#), care vorbește despre „cei morții de demult”.

Strigătul Domnului cu cuvintele din [Psalmul 22.1](#) la sfârșitul celor trei ceasuri este singurul lucru care ne oferă o mică privire în inima Domnului. El strigă cu voce tare, ca și cum ar vrea să exprime că are dreptul să facă acest lucru. Căci în El Însuși nu exista niciun motiv pentru a fi părăsit de Dumnezeu. El era complet curat în Sine și Îl slujise pe Dumnezeul Său într-un mod desăvârșit, fără încetare ([Daniel 6.17b](#)). Când strigă astfel acum, arată clar că El suferă pentru alții.

Iudeii iau acest strigăt ca pe o ocazie de a-L batjocori mai departe. Ei înțeleg foarte bine că Domnul Îl cheamă pe Dumnezeu și nu pe Ilie. Dar atitudinea lor rămâne neschimbată. Ei au doar oțet pentru Domnul, care are o sete reală și profundă după toată suferința. Apoi continuă să batjocorească, dacă Ilie va veni să-L dea jos de pe cruce. Acesta este omul firesc și așa suntem și noi prin natura noastră.

Citim în versetul 37 despre un alt strigăt puternic din partea Domnului. Acest strigăt arată clar că El nu moare de slăbiciune și epuizare. Nu, deplin conștient, Domnul Se dă pe Sine în moarte ca răscumpărare. Cât de mult se cuprinde în ceea ce aici ni se spune atât de scurt și succint! În acel moment, El Și-a dat viața în moarte, sângele Său a curs pe altar. Acum lucrarea de răscumpărare fusese împlinită, acum problema păcatului fusese rezolvată în mod divin pentru totdeauna și Dumnezeu fusese glorificat în mod desăvârșit. Și acum a fost pusă și temelia pentru ca într-o zi să fie înlăturat păcatul lumii ([Ioan 1.29](#)).

Imediat după ce Domnul a intrat în moarte, Dumnezeu mărturisește într-un mod impresionant că a acceptat lucrarea Fiului Său: perdeaua Templului este ruptă de sus (adică lucrată de Dumnezeu) până jos. Nu mai există o separare între Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor. Calea către Dumnezeu nu mai este barată.

În [Evrei 10.20](#) se spune că perdeaua reprezintă trupul Domnului nostru. Prin darea trupului Său la moarte, iudaismul (care era caracterizat de perdea) a fost înlăturat. Atâta timp cât a existat iudaismul, „cortul din față” ([Evrei 9.8](#)), calea spre Sfânta Sfintelor nu era încă liberă. Dar acum el este dat la o parte și noi putem veni la Dumnezeu, putem intra cu îndrăzneală în Locul Preasfânt pe baza sângelui prețios al lui Isus ([Evrei 10.19](#)).

Mărturia centurionului roman

Marcu 15.39: Și centurionul, care stătea în fața Lui, când a văzut că Și-a dat duhul strigând astfel, a spus: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiu al lui Dumnezeu!”

Cu versetul 39 ajungem la un punct de cotitură în evenimentele din acest capitol. Până la moartea Domnului am văzut ura, disprețul și respingerea arătate față de Domnul și modul în

care a fost tratat cu cruzime și, în cele din urmă, răstignit. Dar după moartea Domnului, nu mai există nimic de acest gen. Toată suferința a luat sfârșit! Acum se arată inimi pline de dragoste, care mărturisesc desăvârșirea Domnului, Îi arată dragoste și afecțiune și Îi tratează trupul mort cu grijă și respect.

Prima mărturie spre gloria Domnului vine de la un păgân. Acest centurion, care cu siguranță văzuse multe lucruri, recunoaște după comportamentul Domnului, după cuvintele Sale, după strigătul Său puternic și după moartea Sa bruscă, că Domnul Isus nu trebuie să fie un Om „normal”, ci Fiul lui Dumnezeu. Exact ceea ce iudeii nu voiau să creadă, mărturisește acest păgân și, prin aceasta, Îi dă slavă lui Dumnezeu ([Luca 23.47](#)). Ce glorie a lui Dumnezeu! Cât de profundă a fost conștientizarea în acest centurion nu știm, dar sperăm că nu doar sentimentele, ci și inima și conștiința lui au fost atinse, pentru că numai acest lucru duce la pocăință.

Această mărturie a centurionului indică și faptul că Domnul nu mai este doar Mesia al iudeilor, ci și Mântuitorul lumii ([1 Ioan 4.14](#); [Isaia 49.6](#)). Și indică spre timpul Împărăției de 1000 de ani, când mulți păgâni Îl vor primi pe Domnul Isus și Îl vor mărturisi ca Fiu al lui Dumnezeu.

Femeile care L-au urmat pe Domnul

Marcu 15.40,41: Și erau și niște femei privind de departe, printre care erau și Maria din Magdala, și Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome, care, de asemenea, când era El în Galileea, Îl urmau și-I slujeau, și multe altele, care s-au suit cu El la Ierusalim.

În continuare ne sunt prezentate câteva femei. Și ele se numără printre persoanele menționate în legătură cu Domnul Isus. Dintre ucenici, care rostiseră cuvinte atât de mari în capitolul 14, toți, cu excepția lui Ioan, au fugit cu totul. Dar aceste femei priveau de departe.

Ele pot fi un exemplu pentru noi în dragostea și devotamentul lor pentru Domnul Isus. Începând din Galileea, ele Îl urmaseră și Îl slujiseră adesea. Dragostea lor nu s-a clătinat. Dumnezeu le dă acest loc de cinste în Cuvântul Său, pentru că El îi onorează pe cei care Îl onorează ([1 Samuel 2.30](#)), arătând cum prețuiește El afecțiunea din inimi. Nu toate femeile sunt menționate pe nume. Dar, chiar dacă sunt necunoscute publicului, ele sunt bine cunoscute de Dumnezeu.

Înmormântarea Domnului de către Iosif din Arimateea

Marcu 15.42-47: Și, când se făcuse deja seară, pentru că era Pregătirea, care este înainte de sabbat, venind Iosif din Arimateea, un consilier onorabil, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, a îndrăznit și a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Și Pilat s-a mirat că era deja mort; și, chemându-l la sine pe centurion, l-a întrebat dacă a murit de mult; și, când a aflat de la centurion, i-a dăruit lui Iosif trupul. Și, după ce a cumpărat pânză de în, L-a luat jos, L-a înfășurat în pânza de în și L-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă; și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Și Maria din Magdala și Maria, mama lui Iose, priveau unde L-au pus.

În Iosif din Arimateea vedem un om caracterizat ca puțini alți credincioși din Scriptură. Comparând relatările din cele patru Evanghelii, obținem următoarea imagine despre el:

- el era un consilier respectat, care aștepta Împărăția lui Dumnezeu ([Marcu 15.43](#))
- el era un om bogat și un ucenic al lui Isus ([Matei 27.57](#))

- el era un om bun și drept, care nu consimțise în sinedriu la uciderea Domnului ([Luca 23.50,51](#))
- el era un ucenic ascuns de frica iudeilor ([Ioan 19.38](#)).

Moartea Domnului a adus o mare schimbare în viața lui Iosif. A dispărut toată frica din el. Cu îndrăzneală, acest consilier respectat și drept s-a dus la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Acest lucru a necesitat un mare curaj și credință. Ce ar fi putut spune Pilat, poporul și conducătorii când au auzit cererea lui Iosif și apoi au văzut acțiunea lui cu trupul Domnului. La urma urmei, tocmai își atinseseră scopul și, în ura lor oarbă, L-au ucis pe Domnul. Și acum vine unul care aduce un astfel de omagiu Domnului care a murit? Dar dragostea și credința lui Iosif depășesc aceste obstacole și îl împing să facă lucrarea sa de dragoste pentru Domnul.

La cererea lui, Pilat îi dă lui Iosif trupul Domnului. Apoi, Iosif cumpără pânză fină de in și merge cu ea la cruce. Acolo, împreună cu Nicodim ([Ioan 19.39](#)), Îl dă jos pe Domnul de pe cruce; un lucru care nu era ușor (dezgroparea crucii, scoaterea cuielelor mari), lucru pe care cu siguranță l-au făcut cu mare grijă și precauție. Apoi Îl ung cu mirodenii, Îl înfășoară în pânza fină de in și Îl așază în mormântul nou aparținând lui Iosif. Prin aceasta se împlinește ce este scris în [Isaia 53.9](#).

Au avut la dispoziție abia trei ore pentru toate acestea. Domnul murise la ceasul al nouălea (ora 15:00), iar la apusul soarelui (la ora 18:00) urma să înceapă Sabatul, când orice muncă era interzisă, iar un spânzurat trebuia să fie îngropat. Când luăm în considerare acest lucru, avem o impresie deosebită despre acțiunile lui Iosif și despre dragostea și afecțiunea lui pentru Domnul.

Pe de o parte, Iosif ne face de rușine, dar, pe de altă parte, ne încurajează și pe noi, care ne asemănăm atât de des cu el în fosta lui timiditate. Iosif și Nicodim ar trebui să ne stimuleze să-L cinstim mai mult pe Domnul Isus și să-L slujim mai mult, și asta într-o vreme în care mulți oameni Îl văd și ei doar ca pe Cel care a murit.